

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 486/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 2Sf/20/2023 zo 17. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu sp. zn. 2Sf/20/2023 zo 17. júna 2024 [v sťažnostnom petite nesprávne uvedené „zo dňa 04. 07. 2024“; (ďalej len „napadnuté uznesenie“)]. Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) podala 2. augusta 2023 správnenému súdu správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101718682/2023 zo 7. júla 2023, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava (správca dane) č. 100371152/202 z 23. januára 2023, ktorým bol sťažovateľke podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2016 v sume 31 403,36 eur. Spolu s podanou správnu žalobou navrhla, aby správny súd tejto priznal odkladný účinok, ktorý odôvodnila tým, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia jej preukázateľne hrozí závažná ujma, značná hospodárska a finančná škoda a že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom. S poukazom na ekonomickú situáciu spoločnosti

tvrdila, že okamžitý výkon správnu žalobou napadnutého rozhodnutia v daňovej veci by poškodil výkon jej podnikateľskej činnosti, má vplyv na jej účasť vo verejnom obstarávaní, ohrozuje ju na dôveryhodnosti a platobnej neschopnosti, keďže v dôsledku straty obchodných partnerov by nebola schopná vyplácať mzdy, dane a odvody.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe ako nedôvodný zamietol. Uviedol, že procesným predpokladom rozhodnutia o priznaní odkladného účinku správnej žalobe je návrh účastníka, z ktorého musí vyplývať, že okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy, alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, resp. že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy má podklad v právne záväznom akte Európskej únie, o ktorého platnosti možno mať vážne pochybnosti, a žalobcovi by inak hrozila vážna a nenapraviteľná ujma a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore so záujmom Európskej únie [§ 185 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)], čo však sťažovateľka nepreukázala, resp. neosvedčila. Poukázanie sťažovateľky na hypotetické následky a na následky, ktoré ešte ani nenastali, nepredstavuje dôvod na vyhovie návrhu na nariadenie odkladného účinku správnej žalobe.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď správny súd nesprávne aplikoval § 258 v spojení s § 185 písm. a) SSP. Záver správneho súdu, že sťažovateľka nepreukázala hrozbu závažnej ujmy ani to, že priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, nezodpovedá tvrdeniam sťažovateľky uvedeným v správnej žalobe ani obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že správny súd odmietol odkladný účinok len predmetným konštatovaním, je podľa názoru sťažovateľky v hrubom rozpore so zásadou spravodlivosti a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie.

5. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutím žalovaného, ktoré bolo výsledkom vyrubovacieho konania a ktoré bolo následne napadnuté správnu žalobou, bol sťažovateľke určený rozdiel dane na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie apríl 2014 v sume 105 786,90 eur, čo však nezodpovedá obsahu napadnutého uznesenia správneho súdu, ktoré pripojila ako prílohu ústavnej sťažnosti (bod 2). Je toho názoru, že svoj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe dostatočne odôvodnila, keď okrem predloženia dokladov preukazujúcich jej tvrdenia podrobne rozpísala a preukázala aktuálnu ekonomickú situáciu obchodnej spoločnosti. Rovnako poukázala na fakt, že na trhu pôsobí 23 rokov, zamestnáva takmer 50 zamestnancov, v danom regióne patrí medzi kľúčových zamestnávateľov a od jej činnosti je závislých niekoľko desiatok ďalších spoločností v rámci Slovenskej republiky. Všetky záväzky voči štátu si vždy riadne a včas plnila a plní a nikdy sa nedostala do žiadneho omeškania. V tejto súvislosti namieta, že správny súd nepriznanie odkladného účinku správnej žalobe nedostatočne odôvodnil.

6. Sťažovateľka poukazuje aj na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok (sp. zn. TT-14S/79/2022, sp. zn. TT-20S/79/2022, sp. zn. TT-20S/81/2022 a iné).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením správneho súdu (ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. júla 2024), ktorým správny súd zamietol návrh sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej správnej žalobe, keďže sťažovateľka je toho názoru, že v danom prípade dostatočne preukázala existenciu dôvodov na priznanie odkladného účinku.

8. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom a v zásade nemá právomoc preskúmať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čím by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba vychádzať z premisy, že rozhodnutie o odkladnom účinku správnej žaloby podľa § 185 SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Posúdenie splnenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby je vecou správneho súdu. K prieskumu splnenia týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Môže posúdiť len to, či má rozhodnutie o odkladnom účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležité odôvodnené (I. ÚS 346/2017). Aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu (I. ÚS 295/2021).

10. Keďže aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu, ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či správny súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku (I. ÚS 295/2021).

11. Odkladný účinok správnej žaloby upravený v § 184 až § 189 SSP má predbežný, zabezpečovací a dočasný charakter a predstavuje určitý ekvivalent neodkladných a zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní a neodkladných a iných opatrení v civilnom mimosporovom konaní. Žalobca môže podať takýto návrh najskôr so správnou žalobou, či už ako jej súčasť, alebo samostatne a najneskôr do konečného rozhodnutia správneho súdu. Žalobca môže podať nový

návrh na priznanie odkladného účinku, ak došlo k zmene pôvodného skutkového alebo právneho stavu.

12. Ústavný súd po oboznámení sa s dôvodmi napadnutého uznesenia a po posúdení námietok sťažovateľky zastáva názor, že napadnuté uznesenie správneho súdu je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Správny súd sa pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy regulujúcej priznanie odkladného účinku správnej žalobe, a v súvislosti s tým sa náležitým spôsobom zaoberal tvrdeniami sťažovateľky o hrozbe vzniku ujmy, ktorú by jej malo napadnuté uznesenie žalovaného spôsobiť, obsiahnutými v jej návrhu. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie správneho súdu nevybočilo z medzí ústavnosti tak, ako to tvrdí sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, pričom správny súd svoje rozhodnutie zároveň dostatočne a ústavne konformne odôvodnil. Správny súd zreteľne ozrejmil, že predpokladom vyhovenia návrhu nie je len tvrdenie, že navrhovateľovi hrozí vznik ujmy a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, ale aj jeho riadne preukázanie, pričom potenciálna ujma ani rozpor rozhodnutia žalovaného s osobným záujmom navrhovateľa nepostačuje. Práve to sa sťažovateľke nepodarilo preukázať, a preto jej návrhu správny súd napadnutým uznesením nevyhovел. Sťažovateľka svoj návrh nepodporila dôkazmi na preukázanie svojich obáv, z ktorých by bolo možné vyvodit', že by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami rozhodnutia žalovaného hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom, tak ako to vyžaduje § 185 písm. a) SSP. Správnomu súdu tak nemožno vytknúť, že sa mu sťažovateľkou popísaná ujma spojená s napadnutým uznesením žalovaného javila len ako hypotetická.

13. Ani tvrdenie sťažovateľky o neodôvodnených rozdieloch v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok, nie je spôsobilé spochybnit' ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia správneho súdu, ak predchádzajúce žaloby sťažovateľky, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti iných rozhodnutí žalovaného, správny súd v merite veci zamietol rozsudkami sp. zn. TT-14S/79/2022 z 26. októbra 2023, sp. zn. TT-20S/79/2022 z 15. februára 2024, sp. zn. TT-20S/81/2022 z 15. februára 2024 a inými.

14. Na základe uvedeného ústavný súd považuje záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovenie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe za ústavne akceptovateľný a z ústavného hľadiska tak nenachádza priestor, aby do tohto hodnotenia správneho súdu akokoľvek zasiahol. Napadnuté uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

15. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe a relevantne súdu preukázať existenciu takých nespochybniteľných skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného (m. m. I. ÚS 53/2018).

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa

§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (m. m. napr. III. ÚS 392/2021, IV. ÚS 341/2023, IV. ÚS 362/2023).

18. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (m. m. napr. III. ÚS 392/2021, IV. ÚS 341/2023, IV. ÚS 362/2023).

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu